

[Justitsministeren]

ham undersøge – hvis man ikke kan klare en hel betænkning til 1984 – om udvalget kan afgive delbetænkning om de særlig relevante områder, der har været drøftet her i folketinget.

Jeg skal blot sige til hr. Wilhjem, at når ikke jeg kommenterede spørgsmålet om, hvorvidt der skal gives meddelelser, er det, fordi loven jo i dag indeholder bestemmelser om meddelelser. Men domstolene kan bestemme det modsatte, nemlig at der ikke skal gives meddelelse i det enkelte tilfælde. Jeg har i hvert fald undersøgt så meget vedrørende dette spørgsmål, at jeg ved, at i en hel del tilfælde gives der meddelelse til de pågældende, hvis telefoner er aflyttet. Jeg forstår, at hr. Wilhjem vil gå længere, men det er jo et af de spørgsmål, som jeg tror vi alle er interesserede i at strafferetsplejeudvalget behandler, så vi får at vide, om man dér mener, at den nuværende bestemmelse – der giver mulighed for, at meddelelsen går videre, men altså også giver domstolene ret til at sige, at den ikke skal gå videre – er tilstrækkelig eller man skal søge frem til en anden udformning.

(Kort bemærkning).

Wilhjem (VS):

Jeg vil gerne takke ministeren for de supplerende kommentarer, der nu kom til tredje del af forslaget, og så benytte lejligheden til at få opklaret, om de nugældende regler – det synes jeg ikke man kan læse ud af dem – betyder, at politiet skal give sådan en efterfølgende meddelelse, eller det er domstolene, der skal give det. Jeg går i hvert fald ud fra, at det, der skete i Tvindsagen, er ganske ude af trit med det, der faktisk står i det stykke. Det må være noget ganske ekstraordinært, at det er justitsministeren, der giver sådan en efterfølgende meddelelse, temmelig tidsfor-skudt i øvrigt.

Jeg vil også gerne have opklaret – når ministeren nu siger, at han i det mindste har kendskab til, at disse meddelelser er givet i adskillige tilfælde – om sådanne meddelelser, når de gives, ikke også omtaler noget om, i hvilken periode man har aflyttet.

Endelig vil jeg sige, at det måske kan lyde betryggende, at der gives nogle meddelelser i visse tilfælde, men det eksempel, som vi har vidnefast – for det er fremsat som under vid-

neansvar i retten i en anden sag, hvor de pæne Gyldendaldirektører blev telefonaflyttet, fordi de stod som arrangører af Russelltribunalet om Vietnamkrigen, og ikke fik efterfølgende meddelelse – synes jeg viser, at det må være overordentlig lemfældigt, man tager på forpligtelsen i den nugældende retsplejelovs § 787, stk. 6. Der skulle man altså have særlige grunde til ikke at give dem efterfølgende meddelelse. At Ole Wivel og Erik Vagn Jensen skulle være mistænkt for at lave en hel masse andre ting, narkotikahandel, og hvad folk nu har sagt i denne debat, eller flere Russelltribunaler, skulle måske give grund til, at man ikke gav dem efterfølgende meddelelse om den aflytning, de havde været ude for. Det synes jeg er et temmelig grelt eksempel. Desværre er det så lidt, vi får kendskab til, men det tilfælde har vi altså fået kendskab til, fordi der er aflagt vidnesbyrd om det under vidneansvar i en anden retssag. Det viser, at den nugældende paragraf ikke er vandtæt nok.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg mener, det er politiet, der sædvanligvis giver meddelelse i disse tilfælde, ikke domstolene. Hr. Wilhjem har i hvert fald ret i, at det ikke er meningen, at justitsministeren skal give meddelelse. Når det skete i dette tilfælde, var det på grund af det ekstraordinære, jeg vil også sige beklagelige, at der skete offentliggørelse af materiale, der næsten kun kunne hidrøre fra en aflytning. Jeg synes i det tilfælde, at det var rimeligt, at den pågældende fik besked.

Der er stillet et nyt spørgsmål vedrørende denne sag om det andet, hr. Wilhjem kom ind på, nemlig tidsrummet. Det vil blive meddelt den pågældende spørger, i hvilket tidsrum der har fundet aflytning sted. Det synes jeg det er rigtigt at gøre i dette usædvanlige tilfælde.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vi når jo ikke til mere end at behandle dette lovforslag første gang i denne samling. Men jeg vil godt sige, at der er nogle spørgsmål, jeg vil bede justitsministeren forberede sig på kommer. Jeg vil godt have bekræftet, at det virkelig er så svært at finde eksempler på, at man har fulgt det, der utvivlsomt har